

Vytváříme konverzační témata

Autor: Qark

Datum: 28. 07. 2007 21:31

URL: <http://www.qark.net/clanek/vytvarime-konverzacni-temata>

Často si všímám, že lidé neví, jak s ostatními zahájit rozhovor a o čem se s nimi následně bavit. Přemýšlejí nad nějakým skvělým tématem, kterým by se co nejlépe uvedli a mezi tím mlčí. A čím déle mlčí, tím více ztrácejí odvahu nějak začít a nakonec u toho mlčení zůstávají. Rozhodl jsem se proto osvětlit, jakým způsobem vzniká a funguje základní konverzace a jakými pravidly by se měla vhodná témata k rozhovoru řídit, aby tento problém s obtížným hledáním tématu vymizel.

Nejdříve si ale musíte uvědomit, že primárním cílem základních konverzačních témat není zjistit nějaká fakta a zapříst sofistikovaný rozhovor, ale získat sympatie, uvolnit atmosféru a zpříjemnit nějakou situaci.

Obecná konverzační témata

Obecná konverzační témata jsou taková, u kterých můžeme s jistotou předpokládat, že splní následující pravidla i u člověka, o kterém nic bližšího nevíme.

Tato témata se:

- ** týkají každého z nás,
- ** máme k nim vytvořený nějaký citový vztah, který dokážeme definovat,
- ** a tento náš vztah k nim je podobný jako u ostatních lidí (takže lze lehce najít pocit souznění).

Mezi obecná konverzační témata proto patří počasí, dovolená, práce/škola, záliby, a další. Počasí je z nich nejobecnější a nejčastější a dá se přes něj velmi lehce pracovat k dalším námětům.

Jak už jsem zmínil, lze jej použít na libovolného člověka kdekoliv.

„To je dobře, že zapršelo. Už bylo hrozný sucho...“

„To je dneska zase vedro“ - „Už abych měl dovolenou. - A co vy, máte už po dovolené, a nebo se na ni teprve chystáte?“

Všimněte si, jakým způsobem jsou do rozhovoru zasazeny naše vlastní pocity a jak jejich

prezentace ovlivňuje toho druhého.

„To je dneska příšerné vedro.“ × „Dneska je krásně teplo.“

„Už je zase hnusně a prší.“ × „Konečně zapršelo.“

Tato jemná manipulace se používá z toho důvodu, aby se druhý člověk naladil na stejnou notu a nabídla se mu primárně možnost souhlasit. (čímž se eliminují negativní reakce)

Obecná témata se dál rozvíjet nemusí. Klidně můžete se starou paní prohodit pár slov o přicházející bouři jen tak, bez zdánlivě většího smyslu - protože jsou jako stvořená ke komunikaci pro komunikaci. V takových případech by se dalo říct, že fungují k uvědomění si, že člověk je tvor společenský.

Specifická konverzační témata

Jakmile se rozhlédneme kolem sebe, najdeme mnoho témat specifických pro dané místo a situaci.

O specifických tématech lze říct, že:

** víme s jistotou, že se týkají obou konverzujících,

** máme k nim vytvořený nějaký citový vztah, který dokážeme definovat,

** a tento vztah k nim je buď podobný jako u druhého člověka (takže lze lehce najít pocit souznění), rozdílný (vysvětlujeme svůj postoj a pocity z našeho pohledu) a nebo obecně daný.

Na zastávce autobusu tedy můžeme začít konverzaci na téma „Jestli už náhodou neujel ten a ten autobus.“, postěžovat si „Že to už dlouho čekáte.“ a podobně. Stejně lze zahájit rozhovor s kýmkoliv ve frontě na úřadě. Obdobně lehce můžete vybrat téma u baru, či někde na diskotéce. „Ahoj holky, bývá tady pořád tak málo lidí?“ ...

Další klasické ukázky: Někde je hlouček lidí a vy se kohokoliv poblíž zeptáte, co se stalo. S maminkou, která veze kočárek, začnete o dětech (nejlépe o jejím dítěti), atd.

Stačí se podívat kolem sebe a vytvořit si například k nějaké okolní věci či situaci citový vztah. Je úplně zbytečné dlouze o tématu přemýšlet, stačí si nějaké zvolit a dále s ním pracovat. Pokud se nemůžeme rozhodnout, volíme raději to téma, ke kterému máme největší citovou vazbu. Hlavní je se toho nebát a zbytečně dlouho neotálet vymýšlením. Jak už jsem říkal, cílem je oslovit a získat sympatie, ne první místo za nejinteligentnější dotaz.

Blízká (někdy až osobní) konverzační témata

Takové téma je velmi blízké pro člověka, se kterým hovoříme, ovšem pro nás nemusí být dostatečně známé.

Můžeme tedy říct, že se blízká konverzační témata:

- ** s jistotou týkají toho druhého,
- ** druhý člověk k nim má vytvořený nějaký citový vztah, který dokáže definovat,
- ** a tento vztah k nim je nám blízký (takže lze lehce najít pocit souznění), nebo neznámý (ale zajímá nás).

Pochopitelně zde už potřebujeme o druhém něco bližšího vědět, ovšem bohatě postačí i základní, všem známé věci. Například víte, že maminka vaší přítelkyně pracuje v květinářství, tak na to téma s ní můžete při první příležitosti zavést rozhovor a poptat kde pracuje, jak ji to baví. Souznění a sympatie se v takovém případě vytváří například tak, že do jejího vyprávění vkládáte svoji osobu a své pocity: „To by mě taky moc bavilo.“, „To musíte být šikovná, já bych to asi nezvládl.“, „Skvělé, to bych chtěl někdy vidět.“

Nezapomínejte, že ve všech konverzačních tématech, více než kde jinde, důsledně platí **komunikační pravidlo**: „Bez negativních emocí.“. Nemáte-li rádi květiny, nebudete to hned vykřikovat na celé kolo, ale necháte si to pro sebe. Je to vaše věc a navíc nepatří do povídání o práci někoho jiného. Ideální je rozhovor směřovat k tomu, co se vám líbí a zajímat se o to.

Blízká témata, stejně jako specifická, si často žádají další rozvedení a rozšiřování. Hodí se proto k delším rozhovorům, které mají nejčastěji za cíl se lépe s druhým člověkem poznat a získat nějaké informace.

Shrnutí

Když nevíte o čem mluvit a o druhém nic nevíte, rozhlédněte se kolem sebe a nějaké téma určitě najdete. Pokud ne, mrkněte se na oblohu. No, a jakmile už druhého člověka lépe poznáte, máte k dispozici skoro nevyčerpatelnou škálu námětů. Stačí se jen vhodně ptát a mít chuť se něco dozvědět. Hlavně odhodte svoje vlastní zábrany a prostě konverzujte.

Poznámka: Doufám, že toto nastínění pravidel tvorby konverzačních témat pomůže i těm lidem, kteří se mě často ptají: „O čem se s holkou bavit?“